

JUL PÅ ROSTAD I 1912

I julenummeret for 1971 har Ebba Astrup fortalt i eit brev om jula på Rostad for åtti år sidan. Ho var den gongen, i 1891, gjest hos systemerne Richter. Sidan kom ho til å vera mange juler på Rostad. Det var etter at misjonen hadde kjøpt garden til barneheim i 1899 og fått henne til å ta styret der som Mor Rostad. Ho skreiv då mest kvart år i januar om jula på Rostad i brev til generalsekretæren, Jakob Walnum, og det var levande og stemningsrike brev. I år vil vi ta fram det ho skreiv om jula i 1912, for seksti år sidan (rettskrivinga er modernisert):

Julen med pakker og strev og styr og forberedelser - den er nu over og vel over, Gud skje lov. Enda et vakkert minne mer og en glede mere å takke for. Men alle følte vi et stort tomrom og et savn etter våre tre som har forlatt barndoms-hjemmet for å drage ut i verden. Ja - den l i l l e ringen som gikk nærmest juletreet - den følte nok ikke noe savn - for den er det bare en tanke - øyeblikkets store fryd over alle de strålende lys - over de hemmelighetsfulle pakker i det hvite papir med sine store røde lakk - over de små kurver pyntet med frynser av silkepapir i rødt, blått og hvitt som danner det ytterste hegn ved juletreets fot - fylte til over randen av epler fra "Hamna", av kaker som Ella og frk. Stenseth har bakt til oss om natten! - av marsipan fra bestefar og bestemor Walnum. - -

Og den lille ringen kastet stråler på oss i den større og ytre, så vi også lyste ut av deres fryd som ennu kan se stjernen uten skygger av det som stjernen aldri skulle ha sett.

"Det er morsomt nu også", var det en av guttene som sa - "men i k k e s å morsomt som da vi var riktig små."

Et herlig vær har vi hatt, og det spiller ikke liten rolle - især der hvor familien er så stor! Det er især kjelker og ski som har holdt for, - like til "voksen" så måtte de ut og ake i måneskinn, og sammen med de større av barna var det en ordentlig karavane som satte til fra låvebakken og suste forbi biblioteksvinduet og langt forbi kanalen, ble det sagt.

Det var slik stemning ved å gå inn og ut i disse kjære gamle stuer og stelle i stand et julebord med frukt og kaker og saft, - høre de glade stemmer derute og den susende fart - og tenke. - Tenke på det som er - på det som har vært, og så følge de blå fugler på flukt inn i fremtiden - - . "Det strøyer paa meg so eg knapt kann anda", og det var både bønn og takk - jeg fulgte Hilmar ute på havet under de hvite seil. Jeg syntes jeg hørte vinden rasle så stille i taugverket - så ham nede i lugaren åpne den lille vesken jeg fylte til ham

med julegodt da vi skiltes - så hvorledes alle minnene fra hans barndom her strømmet mot ham, og hvorledes juletreet på Rostad lyste like til ekvator. Gud signe og bevare min gutt hvor han ferdes. -- Og jeg så Hjalmar så lys og glad hos sin lille søster og hos sin kjære fru Thorsen på Lillegården. Han var så strålende, skrev Benny, da han reiste fra høgskolen på Bidsvoll i juleferien. Og jeg så Benny da hun drog ut derfra, hun også, med sine elskede odølinger. -- "Mor Rostad - du veit ikkje kor søte dei er" --! Hun var bedt til Mathea Trøften på Skallen i Odalen - og der er hun nu, det lykkelige barn.

Men så våknet jeg plutselig i mine drømmer, det var blitt så stilt derute, så jeg gikk ut for å høre og se etter min glade skare; det var blitt sent. Jo, der var de - de hadde satt alle kjelker sammen og satt nu og fortalte. -- De trodde det var sommer og sol og blå klokkeklang - midt i julen. Og hadde jeg ikke hatt bordet ferdig til hjelp, så vet jeg ikke om de ikke var blitt sittende der ennu, som det står i eventyrboken.

Så var det alle pakker, med dem kommer alle julefeberbasiller i bevegelse! Alle disse bud om at mange følger oss i arbeidet - at mange arbeider for oss. Det er gull, røkelse og myrra til krybben på Rostad, hvor "hans arme små" på hans ord har fått det hvortil de kan helle sitt hode. - -

Det er Jesu venner, sier barna, som sender oss det. Og vi har også i år meget, meget å takke for. Jeg holder på å skrive til dem jeg når, men her i vårt lille blad må jeg få lov å takke vår "venninne i Trondheim", som jeg ikke kan nå, da hun ikke har villet si oss sitt navn. Det var næsten umulig å overbevise barna om at j e g heller ikke visste det. Og takke henne m å vi. En stor kasse med over 40 fine, nydelige pakker -- nummererte, og på en følgeskrivelse for-tegnelse over hver pakkes innhold, for at jeg skulle kunne finne det rette navn. Så meget arbeid -- så megen kjærlighet --. Det var som en hel preken.

Jeg vil inderlig håpe at "På hjemveien" vil finne frem og bringe henne vår varme takk for en sådan juleopplevelse. Ja, inderlig takk til alle.

Mor Rostad

Oddvar Grønli